

Posudek diplomové práce Lucie Berecové
Súčasná španielska ženská literatúra

Vedoucí práce: PhDr. Michal Fousek, Ph.D.

Oponentka: prof. PhDr. Anna Housková, CSc.

V diplomové práci Lucie Berecové považuji za nejcennější zaujetí tématem, soustředěnost výkladu a prostudování rozsáhlé odborné literatury k postavení a emancipaci žen v západní společnosti, jejichž vstřebání dává práci odbornou vyzrállost. Z tohoto hlediska považuji za lepší první, obecnější část práce, zejména kapitoly věnované již přímo „ženské literatuře“ a úvodní pasáž druhé části. Autorka umí klást otázky, vidí problematičnost samotného termínu „ženská literatura“ a oprávněně se kloní k jejímu chápání jako literatury psané ženami, nikoli literatury o ženách či pro ženy. Vědomě přijímá sociologický přístup k literatuře, feministické studie čte s porozuměním. Osobně nesdílím sociologický přístup k literatuře (dnes převažující), tím spíše v této práci oceňuji přesvědčivé momenty, snahu o hlubší promýšlení: dobré a obecněji zajímavé jsou postřehy o vzájemnosti ve vztahu literatury a společnosti; a dále schopnost uvažovat o tématu z různých hledisek, až po závěrečné připuštění, že z určitého úhlu pohledu ženská literatura neexistuje. Jednotlivé výroky si tak někdy protiřečí, ale v celku působí jako osvětlení různých poloh nejednoznačného fenoménu. Stejná otevřenost se projevuje i ve výběru a využití prostudované sekundární literatury, která má záběr přesahující feministickou literaturu a kromě nových prací se věnuje i klasickým dílům (Virginia Woolf).

Určitou výhradu mám ke snadnému zobecňování (věty typu „Američanky se věnovaly domácím pracím“ atd.); tato výhrada se ovšem týká obecněji studií na toto téma a vůbec soudů o skupině osob.

V druhé části práci jsou vybrané čtyři romány španělských spisovatelek charakterizovány tematicky, osudy žen jsou brány spíše z hlediska psychologického a sociálního, bez většího zřetele ke konstrukci literární postavy jako součásti syžetu, případně k literární tradici. K tomuto ilustrativnímu pojetí asi nutně vede zvolené téma a přístup, přece však zde, na rozdíl od první části, postrádám konfrontaci se sekundární literaturou. Má druhá poznámka se týká výběru autorek; má být a svým způsobem je reprezentativní pro současnou španělskou ženskou literaturu: vybírá autorky, jež naplňují představu této literatury (kterou ovlivňují masmédiá i literárními ceny) jako románů soustředěných na psychiku žen, na „odtabuizování“ jejich erotiky atd. Tuto obecnou představu do určité míry přesahuje spisovatelka starší

generace Soledad Puértolas, a proto je dobře, že ji L. Berecová do své práce zahrnula. Pro celkový problém pojetí ženské literatury by bylo zajímavé aspoň zmínit spisovatelky, které se do ženské literatury nehodí, případně se od ní výslovně distancují, jako je Mercedes Abad; možná by se tím zpochybnilo kritérium pohlaví autorky jako postačující pro přiřazení do ženské literatury. Tyto mé dvě poznámky však nezpochybňují hodnotu této části diplomové práce: neplatí totiž plně, autorka si je vědoma individuální povahy každého díla a představuje jednotlivé romány v jejich různosti, místy s kritickou distancí.

Text je formulován svěže a přehledně; je pečlivě zredigován a věnuje důslednou pozornost překladu všech citátů. Jen okraj poznamenávám, že v práci založené na osobním názoru a psané místy subjektivním tónem by se myslím spíše hodilo užívat první osobu singuláru.

Práce Lucie Berecové zcela splňuje nároky kladené na diplomovou práci. Doporučuji ji k obhajobě.

8. září 2010

Anna Housková